

Labin i Raša zavijeni u crno

U subotu su odigrali utakmicu u juniorskoj ligi protiv Štinjana, **Harry Miljković** i **Denis Đogić**, dva talentirana mlada nogometaša NK Raša 1938. Bili su susjedi u Labinu, živjeli stotinjak metara jedan od drugoga, prijatelji na i van terena, to su kazivali i brojevi njihovih dresova, nosili su sedmicu i osmicu. Harry je znao ponekad zaigrati i za seniorsku momčad, voljeli su ih treneri, suigrači, prijatelji, publika i njihovi navijači „Marginalci“. NK Raša 1938 jedan je od rijetkih klubova u nižim ligama koji ima organiziranu navijačku skupinu, upravo tog imena.

Navečer nakon utakmice dva susjeda, prijatelja i suigrača našli su se na trgu u Raši s ostalim igračima, da bi popričali, zabavljali se i uživali u šalama i smijehu. Utakmica je bila odigrana, a nedjelja slobodan dan. Zadržali su se do kasno u noć, a onda je netko predložio da se malo provozaju žutim Renaultom Megan. Pričaju nam suigrači da je trebao u vožnju s njima i Harryjev brat, ali na sreću nije. Na sreću, jer je to bila nažalost njihova posljednja vožnja, njihova posljednja odigrana utakmica, a imali su samo 17 i 19 godina.

Na kraju su na put bez povratka krenuli Harry i Denis. Ostavili prijatelje i neke od suigrača na Raškom trgu, uz pozdrav i poruku da se brzo vraćaju, nažalost nisu se nikad vratili.

Kud su s trga krenuli ostat će zauvijek tajna, zna se samo da su se njihovi premladi tek započeti životi, zauvijek ugasili samo koji kilometar prije Raše, jer su vraćajući se iz pravca Mosta Raše, poginuli kad se njihov automobil zabio u stablo, samo metar kraj ceste. Harry i Denis nisu imali šanse, njihova su srca prestala kucati, pred samu Rašu, koju su iako iz Labina silno voljeli.

Čitave nedjelje kolone ljudi kretale su se pješke uz samu cestu do mjesta nesreće. Većinom su to bili mladi ljudi. Prijatelji, znalci, suigrači navijači „Marginalci“.

Reče nam jedan od navijača, shrvan, sav u suzama, da su Harry i Denis, bili posebni. Mirni, tihi, skromni, redoviti na treninzima, uvijek davali sve od sebe na terenu, no valjda i Bog voli takve, reći će navijač.

Ivan Mohorović, predsjednik nogometnog kluba, rekao nam je da su još kao klinci počeli igrati za Rašu, da su bili primjer svima. Dva predivna mladića koje jednostavno nisi mogao ne voljeti, kaže Mohorović.

U nedjelju su, uprava, nogometaši, treneri, navijači, bili zajedno u klupskim prostorijama. Nije se puno razgovaralo, tek o onome što se mora, pričalo se kako organizirati posljednji ispraćaj njihovih prijatelja i suigrača. Pričamo o tome, a ne vjerujemo da je to istina, rekao nam je jedan od članova uprave. Vjerujemo da se s njim slaže čitava Raša i Labin, nitko u to ne želi vjerovati, ali je nažalost bolna i ružna istina.

Krenuli su potom prema mjestu nesreće kako bi zapalili svijeću, pomolili se, nitko nije ništa govorio, njihova su lica kazivala sve. Raša i Labin zavijeni su u crno. Harrija i Dene više nema. Ostali su u klubu njihovi dresovi u kojima su odigrali svoju posljednju utakmicu. Labinu i Raši ostaje praznina i velika bol, za dva tek započeta mlada života. „Marginalci“ su na kraju poručili u ime svih, kako su Harry i Denis, otišli samo na dalek put, ali će ostati zauvijek tu kraj nas i s nama.

(Adriano Šćulac)